

Gyémántok

Nem tudom, Te észrevetted-e már.....

Észrevetted-e már, mennyi kincs van körülötted, benned.....

Amikor a saját utadon jársz, köréd gyűlnek az emberek... jól érzik magukat körülötted, kinyílnak, mesélni kezdenek, fényleni kezd az arcuk, csillogni a szemük és kinyílik a szívük... tapintható közöttetek a szeretet energiája... rácsodálkoznak a másokra, megértőek, elfogadóak lesznek... hozzák a sütit, a kávé, adják a sírdogálónak többen is egyszerre a zsebkendőt, a vizet, és mást is adnának, ha tudnának.... Számolatlanul kapod az ölelést... Csordultig leszel szeretettel és meghatottan nézed őket... és arra gondolsz, mekkora kegyelem, hogy az lehet a munkád, ami...

1. történet

Marikával reggel találkoztunk, az orvosa utalta be hozzánk, mert miután felfedezték a daganatát, összeomlott, közölte, hogy ő feladja. Élethelyzetét kilátástalannak ítéli, beteg hozzátartozóit ápolja. A maga egyszerű módján azt fogalmazza meg, hogy legfőbb vágya egy szabad délelőtt, amikor bemehetne végre a faluba, beszélgethetne emberekkel... úgy látja, ez nem megoldható pillanatnyilag. Összevillan a szemünk a kollégámmal, ugyanarra gondolunk... A Simonton-csoport heti rendszerességgel működik, ki kell hozzá mozdulni, és emberek között lehet, sors-társak között... Marikának tetszik az ötlet, ezek szerint mégis kivitelezhető a dolog, csak a családdal kéne elfogadtatni valahogy... Felírjuk neki orvosi utasításra a Simonton-csoportot. Azzal válunk el, hogy a jövő héten találkozunk, és az első mosolyt is látom az arcán, ahogy hálálkodik. Meglepetésemre már a mai csoporton megjelenik. Kíváncsian, nyitottan részt is vesz, miközben magáról, betegségéről is mesél. Vele szemben ülő sors-társa reagál az elmondottakra, elmeséli, hogy ő is hasonló cipőben jár, csak már túl van a kezeléseken, és köszöni, jól van, tünetmentes. Marika nagyon meglepődik, öröme határtalan: „Akkor ebből tényleg meg lehet gyógyulni???”

NA EZ AZ, AMIÉRT ÉRDEMES EZT A MUNKÁT CSINÁLNI...

2. történet

Amanda „haladó simontonos”, nem az első tréninget csinálja már végig. A kezdetekhez képest rengeteget változott! Emlékszem a kétségbeesett, minden kezelést elutasító fiatal nőre, aki megjelent nálam. Sokat beszélgettünk, megkérdeztem, miért szeretne meggyógyulni, mik a céljai, és kiderült, azok nem nagyon vannak... aztán arról faggattam, mi szeretett volna lenni kiskorában. Kiderült, hogy énekesnőnek lenni volt minden álma, a kislány gyönyörűen énekelt, de családja kategorikusan letiltotta erről a pályáról. Amikor javasoltam, hogy a gyógyulása érdekében minél hamarabb kezdjen el énekelni, Amandának csillogni kezdett a szeme. A csoportunkban énekelt először, egy születésnap köszöntőt az egyik társunknak. Hangja kristálytisztán szárnyalt a teremben, és elbűvölve hallgattuk. Sokunknak volt könnyes a szeme. Aztán énekkarba jelentkezett, amit nagyon élvez, sokszor fellépnek. Amanda ma már túlvan a kezeléseken, már a haja is gyönyörű, nagy, és jól van. Szívesen énekel bárkinek, meglepetést is szerez annak, akinek kéri, telefonon, születésnap köszöntő dallal... mindig sikere van. Meditációi során csodálatos, hosszú „fellépőruhában” énekel... és ma már elmeri mondani, hogy komoly anyagi gondjai miatt ilyen ruhára esélye sincs. A csoport csöndben hallgatja végig őt is, mint ahogy a többieket is sorban, de látom, hogy a fogaskerekek kattogni kezdenek... Miután elmennek, távozóban hallok ám egyiküket, ahogy ezt mondja a társának: „Megnézem otthon a lányom ruháit... talán jó lenne valamelyik Amandára...” Otthon pedig felhív a másikat: „én szeretetszolgálatnál dolgozom, most beszéltem a szakmai vezetőmmel, és elhívjuk Amandát a raktárba, ahol választhat magának ruhákat...” Elkönnyesedik a szemem, ahogy hallgatom. Jó érzés, ahogy figyelnek egymásra... GYÉMÁNTOK VANNAK KÖRÜLÖTTÜNK... ÉSZREVESZED?